

Що му пуци една бѣла книга
Бѣла книга, цѣрна написана:
„Како знаишь Рабдул-бегъ войвода,
Како знаишь вамо да ми дойдишь,
Да ми венчашъ 'уба'а не'ѣста,
Да ми кѣрстишь лудо мѣшко дете.,,
Книга пейтъ Рабдул-бегъ войвода
Книга пейтъ, дробни сѣлди ронить,
Кой ми пошолъ при краль Латинина,
Никой назотъ не ми сѣ повратилъ.
Фѣрли книга по диванъ високи,
Рѣце кѣршитъ отъ бѣли колена,
Сѣлди ронить по бѣли образи,
Отъ образи по бѣли скуте'и,
Отъ скуте'и по диванъ високи,
Дури ми го диванъ завадило.
Го догледа 'уба'а не'ѣста:
„А егиди Рабдул-бегъ Войвода!
Що те тебе нужба дотерало,
Рѣце кѣршишь отъ бѣли колена,
Сѣлди ронишь по бѣли образи,
Дури ми го диванъ завадило?“
„А егиди 'уба'а не'ѣсто!
Како рѣце я да не си кѣршамъ?
Горки сѣлди какъ да не туривамъ?
Богъ го убилъ краля Латинина!
Що ми пуцилъ една бѣла книга,
Да ме канить чесна кумашина,
Да му венчамъ 'уба'а не'ѣста,
Да му кѣрстамъ лудо мѣшко дете.
Ак' не пойдамъ вамо ке ми до'ить,
Ке ни пленить стока богатіа,
Ке те пленить за млада робина;
Богъ го убилъ, богъ да го убиетъ!
Тамъ ке пойда, назотъ не сѣ враща.“
И говоритъ 'уба'а не'ѣста:
„Господине, Рабдул-бегъ Войвода!
Да ти бѣше Мирче помалечекъ,
Како юнакъ, такъ и уменъ бѣше,
Ти го фѣрли во темна зѣдана;